

Günlük hayatta işlenen günahların maneviyatımıza tesiri olur mu; bu günahlar Risale-i Nurlardan istifademizi azaltır mı?

Günahlardan gelen manevî kir ve paslar, sadece Risale-i Nurlardan istifadeyi değil, ibadetlerden feyiz almayı da azaltır. Nasıl belli bir zamandan sonra makinelerin veya vasıtaların bakımları oluyorsa, aynı şekilde insan da günahlarla kirlendiği ve paslandığı zaman, tövbe ve istiğfar, dua ve niyaz ile manen temizlenmelidir.

Allah sonsuz şefkat sahibi olduğu için, Halîm ismi gereği kullarını günahlarından dolayı hemen cezalandırmıyor, olara fırsat ve müddet bahşediyor. Bu sebeple manevî kir ve paslardan temizlenmek için daima tövbe ve istiğfar etmek lazımdır.

Üstad Hazretleri bu hususta şu tespitleri yapıyor:

"Hazret-i Eyyub Aleyhisselâmın yaraları, kısacık hayat-ı dünyeviyesini tehdit ediyordu. Bizim mânevî yaralarımız, pek uzun olan hayat-ı ebediyemizi tehdit ediyor. O münâcât-ı Eyyubiyeye, o hazretten bin defa daha ziyade muhtacız."

"Bahusus, nasıl ki o hazretin yaralarından neş'et eden kurtlar kalb ve lisanına ilişmişler. Öyle de, bizleri, günahlardan gelen yaralar ve yaralardan hasil olan vesveseler, şüpheler -neûzu billâh- mahall-i iman olan bâtın-ı kalbe ilişip imanı zedeler ve imanın tercümanı olan lisanın zevk-i ruhanîsine ilişip zikirten nefretkârâne uzaklaştırarak susturuyorlar."

"Evet, günah kalbe işleyip, siyahlandıra siyahlandıra, tâ nur-u imanı çıkarıncaya kadar katılaştırıyor. Herbir günah içinde küfre gidecek bir yol var. O günah, istiğfarla çabuk imha edilmezse, kurt değil, belki küçük bir mânevî yılan olarak kalbi ısırıyor."⁽¹⁾

(1) bk. [Lem'alar, İkinci Lem'a.](#)